
Hva er min stilling i Herren?

By David Wilkerson

October 13, 2003 2. Mosebok 33 presenterer oss for et paradoks. Vers 11 forteller oss: "Og Herren talte til Moses ansikt til ansikt, som når en mann taler med sin neste." Og så, bare noen få vers senere leser vi: "Og han (Gud) sa: Du kan ikke se mitt åsyn, for intet menneske kan se meg og leve." (33:20). Det betyr bokstavelig: "Mitt ansikt skal ikke sees."

Hva skal vi få ut av dette? Et vers forteller oss at Moses så Herrens ansikt. Mens et annet tydelig uttrykker at ingen kan se Guds ansikt og overleve.

Nå så ikke Moses bokstavelig inn i Herrens ansikt. I stedet taler dette verset om det utrolige intime fellesskapet Moses hadde med Gud. Det taler om innsikt og åpenbaringer Herren ga til Moses på grunn av de bånd som var mellom dem. Moses tilbrakte hele dager i Guds nærvær, for å lære ham å kjenne. Og Skriften sier at Herren kjente Moses som en venn (33.11). Det forteller oss at Moses "så" Gud (eller, kjente ham) som intet menneske hadde gjort tidligere. Moses fikk et intimt kjennskap til og forståelse av Guds hjerte, på grunn av den kvalitetstiden han tilbrakte sammen med ham.

Nå fant dette sted i en kritisk periode i Israels historie. Israelittene hadde nettopp begått en blasfemisk synd mot Herren. De hadde smeltet om alle sine smykker og formet det til en avgud i skikkelse av en gullkalv. Og de tilbad avguden og danset rundt den i demonisk delirium.

Men Israels avgudsdyrkelse omfattet mer enn å tilbe gullkalven. Folket skjulte også små avguder i teltene sine og tilbad dem i all hemmelighet. Skriften forteller oss: "Dere bar med dere Moloks telt og guden Remfans stjerne, de bilder dere laget for å tilbe dem." (Apg. 7:43).

Alt dette egget Gud til vrede. Han sa til Moses: "La nå meg få råde, så min vrede kan bli opptent mot dem, og jeg kan ødelegge dem." (2.Mos. 32:10). Det er viktig her å legge merke til, at Moses hadde ikke syndet sammen med Israel. Han hadde vært på fjellet sammen med Herren hele denne tiden. Men Moses tok allikevel ansvaret for folkets handlinger. Som Israels leder identifiserte han seg med folkets synd og erklærte: "Å, dette folket har gjort en stor synd, de har gjort seg en gud av gull." (32:31).

Moses visste at Herren hadde rett til å fortære hele leiren. Men dette skapte et problem. Israelittene var tross alt Guds utvalgte nasjon. Prestene og levittene var hans ordinerte tjenere, og Herren hadde en pakt med dem. Så Moses prøvde å tale fornuft med Gud og sa: "Ja Herre, dette er ditt folk. Og de har begått en forferdelig blasfemi. Du har ikke vist dem annet enn kjærlighet, allikevel har de syndet like i ansiktet på det store lys."

"Men Herre, de er fremdeles ditt folk. Og dersom du skjærer dem vekk, så vil vi være dødsdømte. Vi har ikke noe annet sted å gå. Vi har ingen andre å vende oss til, ikke noe annet håp. Vi kan likeså godt grave våre egne graver, sette oss ned og vente på å dø."

Tenk på hvilket dilemma dette representerte for Moses. Han hadde førstehånds kjennskap til Israels syndige natur. Folkets hjerter hadde en tydelig tilbøyelighet til frafall. På slutten av sitt liv ville Moses minne dem på: "Like fra den dagen du gikk ut av landet Egypt, og til dere kom til dette stedet, har dere vært gjenstridige mot Herren." (5.Mos. 9:7). Men Moses var også klar over sin egen synd. Selv om han ikke bøyd seg for gullkalven, så visste han at hans egen menneskelige rettferdighet ikke var tilstrekkelig i Guds øyne.

Da Moses nå sto overfor dette dilemmaet ble han opprørt. Det var som om han sa: "Herre, du har all rett til å dømme oss på flekken. Jeg ville sannsynligvis ha gjort det samme om jeg var deg. Men jeg har et problem. Noe ved denne krisen gjør at jeg bekymrer meg for min egen del."

"Du sa at du kjente meg ved navn. Du kjenner alle mine bevegelser, når jeg reiser meg og når jeg setter meg. Jeg har delt et intimt fellesskap med deg, og jeg har funnet nåde i dine øyne. Men Herre, jeg er i en krise nå som jeg aldri har opplevd før. Og det er noe ved deg jeg ikke vet om i denne situasjonen. Det er noe veldig viktig, og jeg må få vite det."

"Dersom jeg har fått noe som helst behag i dine øyne, så vær så snill og vis meg hvordan du er mot ditt folk når de blir tatt i synd. Vis meg din stilling i deg nå, i denne krisen. Er jeg fremdeles din venn? Har jeg fortsatt din nåde? Er vi, ditt folk, fremdeles i din gode nåde? Jeg har sett din omsorg for oss i gjennom alle prøvelser. Men jeg kjenner deg ikke nå, i den nåværende krisen. Jeg vet ikke hvordan du vil reagere på vår synd."

I denne scenen representerer Moses mer enn bare Israels leder. Han representerer Guds folk som har syndet like til himmelen. (På samme vis gjorde hans egen synd at han var fordømt i Guds øyne. Skriften sier at vi har alle syndet og står uten ære for Gud.)

Til slutt ropte Moses ut: "... la meg se din vei, så jeg kan kjenne deg og finne nåde for dine øyne." (2.Mos. 33:13). Den originale hebraiske teksten sier her: "Vis meg ditt egentlige jeg", hvor ordet "jeg" er oversatt som "hjerte." Moses sa: "Gud, jeg må få kjenne ditt hjerte. Jeg trenger en ny åpenbaring av din herlighet. Du må vise meg noe av ditt selv her, slik at min teologi faller på plass. Jeg vet ikke hvordan jeg skal nærme meg deg i denne type krise. Jeg vet ikke hvordan jeg skal søke deg om nåde, eller hvordan jeg skal kunne tro den."

Hva skjer når de som elsker Jesus blir tatt i en vanhelligende synd? Vi må prøve å være i Mose sko. Hvordan reagerer vi overfor Gud når vi vet at vi fortjener hans vrede? Det spiller ingen rolle hvor "stor" eller "liten" vi tror at vår synd er. Enhver synd er stor nok til at vi fortjener hans dom.

På samme måte som Moses, kan vi ha hatt et intimt fellesskap med Gud. Men det er mulig å tilsmusse denne intimiteten og sette hans vennskap på prøve. Vi kan være velsignet med store åpenbaringer, men vi har syndet mot det lys vi har mottatt. Vi har blitt vist stor kjærlighet, men vi har syndet like i ansiktet på den. Nå reiser det seg et prekært rop inne i oss: "Herre, vis meg hvordan du er i denne type krise. Jeg må kjenne denne siden ved deg. Dersom jeg blir overrumplet av synd - dersom jeg setter opp en gullkalv i mitt hjerte - hvordan vil du handle mot meg?"

Når vi opplever vår krise, så blir vår samvittighet rammet av skyldfølelse. Dypt i vårt hjerte, er alt vi kan høre den samme vredens stemme som Moses hørte: "La meg være. Jeg kommer til å fortære dere og kaste dere bort fra mitt åsyn. Gang på gang samlet jeg dere opp i mine armer. Jeg bar dere gjennom alle håpløse situasjoner. Jeg var en omsorgsfull, kjærlig Gud for dere. Men dere har sviktet alvorlig og med forsett. Så nå gir jeg dere opp. Jeg vil finne en trofast tjener som vil vandre på mine veier. Jeg har ombestemt meg når det gjelder dere. Jeg vil ikke lenger ha dere, dere opprørske sauer."

Kort fortalt så står vi overfor det samme dilemmaet som Moses. Moses kjente Gud som sin venn. Men han visste ikke hvordan Gud var, når han sto overfor synd i sin egen forsamling.

Denne scenen viser oss, at det ikke er nok å kjenne Gud som en fortrolig venn. For du skjønner, at fra den menneskelige siden av dette vennskapet, kan en venn svikte den tilliten som ligger i

---

fortroligheten. På en side kunne Moses si: "Jeg kjenner Gud som min venn. Og jeg vet at han vil reagere på mine behov. Han tilbyr å sørge for meg, på en måte en hvilken som helst venn ville gjøre. Og når jeg ber, så svarer han med barmhjertighet."

Men nå sto Moses overfor spørsmålet: "Hva nå, når jeg finner en gullkalv i mitt liv? Hva skjer når jeg forråder den fortroligheten som ligger i mitt intime forhold til Herren? Vil jeg fortsatt ha hans gunst? Han er hellig og ren og jeg har brutt paktsbåndet med ham. Hva er min stilling nå, i min sårede venns øyne?"

"Ja, jeg har talt med ham ansikt til ansikt. Jeg har tilbrakt mye tid sammen med ham, og vi har delt et fantastisk fortrolig forhold. Men det får mitt svik til å fortone seg enda mer alvorlig. Jeg har syndet forferdelig og gjort hans Ånd sorg. Hvordan vil han reagere mot meg? Herre, vis meg hvem du er, ikke bare hvordan du er når ting går godt mellom oss. Når jeg har gjort opprør og syndet, hvordan vil du reagere da? Dersom jeg ikke har denne åpenbaringen, så vet jeg ikke hvor jeg står i forhold til deg."

Du kan ikke vite din stilling i Herren før du har lært hans vesen å kjenne. Det finnes en åpenbaring av Gud som enhver kristen må forstå fullt ut. Du må vite hvordan han kommer til å handle mot deg når du har syndet.

Moses visste alt om hvordan Gud handlet mot de onde. Han sto og så på i ærefrykt da Herren handlet mot Faraos harde hjerte med forferdelige straffedommer. Gud ødela Egypts hær fordi den hadde rørt ved hans salvede. Moses hadde førstehåndskunnskap om hvordan Gud hatet synd.

Han så også hvordan Herren handlet overfor tro og lydighet. Moses så på mens Gud skilte det Røde hav på overnaturlig vis, slik at hans folk kunne komme seg i sikkerhet. På denne måten kjente Moses Gud som en befrier.

Videre kjente Moses Gud i hans hellighet. Herren hadde talt til ham fra den brennende busken og sagt: "Moses, Moses, ta av deg skoene, for du er på hellig grunn."

Men nå, i sin nåværende krise, så "kjente" ikke Moses Herren. Han var i det hele tatt ikke kjent med Guds natur i en slik situasjon. Moses forsto at dette ikke lenger handlet om fortrolighet. Det handlet ikke om hvor mange timer han ba, eller hvor mye frukt han hadde båret, eller hvor trofast han hadde tjent Gud. Hva han enn visste om Gud fra tidligere, så passet det ikke inn her.

Nå handlet det bare om hvem Gud er når synd bryter frem i hans barn. Moses måtte vite noe mer om Herrens natur, noe som kunne gi håp. Han måtte få en ny sannhet om Gud, noe som ville føre folket tilbake i Guds nærhet, tilbake til hans kjærlige favn.

Moses visste det ikke, men Gud var i ferd med å føre ham inn i en større åpenbaring av hans herlighet og hans vesen. Denne åpenbaringen ville gå langt utover vennskapets grenser, langt utover fortroligheten. Det er en åpenbaring Gud ønsker at alt hans lidende folk skal kjenne til.

Herren fortalte Moses at han kom til å vise ham hans herlighet: "Jeg vil la all min godhet gå forbi ditt åsyn, og jeg vil rope ut Herrens navn for ditt åsyn." (2.Mos. 33:19). Så sa han: "Du kan ikke se mitt åsyn, for intet menneske kan se meg og leve ... Se, her tett ved meg er et sted, still deg der på klippen. Og når min herlighet går forbi, vil jeg la deg stå i fjellkløften, og jeg vil dekke med min hånd over deg til jeg er gått forbi." (33:20-22).

Det hebraiske ordet for "herlighet" i dette avsnittet betyr "mitt eget selv." Gud sa til Moses: "Jeg selv vil gå nær forbi deg." Helen Spurrells originale hebraiske ord for ord oversettelse sier det slik: "Jeg vil gjemme deg i en sprekke i klippen, og jeg vil verne deg med all beskyttelse som er i min makt, til jeg har gått forbi deg."

Herren sa i hovedsak: "Ja, du har sviktet meg. Men jeg vil gjemme deg på et sted der du vil være trygg. Den plassen er inne i klippen. Og jeg vil at du skal være der. Ikke bær på frykt eller tvil. Jeg kommer til å gi deg en åpenbaring av hvem jeg er."

Gud åpenbarer sin herlighet, sin barmhjertighet og sin beskyttelse. Dette er hva Paulus mener når han sier at vi er "skjult i Kristus." Når vi svikter Gud - når vi synder alvorlig mot lyset - så skal vi ikke lenger forbli i vår falne situasjon. I stedet skal vi raskt løpe til Jesus, for å skjule oss i klippen. Paulus skriver: "For ... våre fedre ... drakk av den åndelige klippen som fulgte dem, og klippen var Kristus." (1.Kor. 10:1, 4).

La oss gå tilbake til scenen i 2. Mosebok. Gud hogg ut en kløft i klippen, og han plasserte Moses trygt i den. Han sa til sin tjener: "Jeg vil selv passere forbi deg. Og jeg kommer til å vise deg mitt hjerte. Da vil du vite hvem jeg er, en gang for alle. Du vil få se hele bildet av mitt vesen. Og du vil kjenne mitt hjertelag mot deg når du svikter."

Lik Moses, så trenger vi å vite hva det betyr å være trygge i klippens kløft. Ellers vil vi løpe bort fra Herren hver gang vi svikter ham. Gud lover oss: "Jeg vil ikke bare skjule deg på et trygt sted. Jeg vil også dekke over deg der og beskytte deg. Du vil være helt trygg, selv i mitt hellige nærvær. Du skjønner, det er en annen side av mitt vesen du må lære å kjenne."

"Du har syndet stort. Men jeg ønsker at du skal løpe til meg i anger og sorg. Jeg vil verne deg med min hånd til du får en tydelig åpenbaring av min barmhjertighet og nåde. Jeg vil at du skal forstå hvem jeg er. Men på samme måte som Moses, så må du ønske å få denne åpenbaringen. Du må rope: 'Herre, la meg få se din herlighet.' "

La meg få understreke her, at Moses hadde også brutt Guds lov. Da han kom ned fra fjellet og så at folket danset nakne rundt gullkalven, så brant han av raseri. Han tok steintavlene som Gud hadde skrevet de Ti Bud på, og knuste dem mot marken. "Og da Moses kom ned til leiren ... ble hans vrede opptent. Han kastet tavlene fra seg og slo dem i stykker ved foten av fjellet." (2.Mos. 32:19).

Dette var ikke hellig vrede. Det var et hissig, menneskelig sinne fra en rasende mann. Og det var synd. Skriften beskriver Moses som en ydmyk, saktmodig Guds tjener. Men da denne samme tjeneren så folkets synd, så brøt hans temperament voldsomt frem. Og han brøt bokstavelig Guds lov da han brøt steintavlene i stykker.

Som en Guds tjener setter dette meg i en hellig frykt. Det forteller meg at jeg ikke må våge å gå imot synd i Guds hus med min egen menneskelige vrede. Når jeg ønsker å hevne meg med kjødelig iver, når jeg bare ønsker å vise folk Guds vrede, så bryter jeg Guds lov. I stedet må jeg løpe til klippen. Jeg må få en åpenbaring av Guds herlighet, av hans miskunnhet. Og jeg må lede hans folk tilbake til det stedet hvor de finner hans nåde og beskyttelse.

Den neste scenen viser at Moses fremdeles handler i sinne. Han knuser gullkalven til støv. Og han fikk folket til å drikke det sammen med vann. Så fordømte han sin bror Aron, ypperstepresten offentlig. Aron var så slått av skyldfølelse og frykt at han ropte ut: "Bli ikke vred, herre!" (32:22).

På dette tidspunktet hadde Moses bare sett Guds vrede. Han hadde vært vitne til hvordan Gud tok oppgjør med synd. Men han hadde enda ikke fått åpenbart Guds godhet. Moses hadde fremdeles ikke det fulle bildet av Guds hjerte for sitt folk. Og på grunn av det representerte han ikke Gud på en rett måte. Han forkynte bare et halvt evangelium. Som Jakob sier: "For manns vrede virker ikke det som er rett for Gud." (Jak. 1:20).

Vi skal ikke representere Guds karakter på en gal måte. Bibelen sier ikke noe om at Herren støttet Moses i hans vrede. Men hvilket budskap formidlet Moses til Israel gjennom sin vrede? Og hvilket vitnesbyrd var det overfor hedningverdenen? Disse menneskene må ha tenkt: "Så det er slik Gud er når folket synder. Dersom du reiser en gullkalv, så kommer han mot deg med vrede og sinne. Han får deg til å drikke bittert vann. Og han vil drepe din familie og kaste deg bort."

Nei, aldri! En slik oppfatning av Gud er ikke fullstendig. Og det gir bare næring til frykten. Som en Guds forkynner så vet jeg at jeg kan ikke tale om Guds vrede uten at jeg samtidig taler om hans nåde. Ja, Gud er rettferdig, og ja, han hater synd. Det finnes en Gud vrede. Men han er også kjærlighetens Gud. Han er barmhjertig, tålmodig, medfølelse og tilgivende.

Moses handlet kun ut fra en menneskelig nidkjærhet. Han gjorde alt dette uten å ha fått en åpenbaring av Guds nåde. Han tordnet sitt budskap: "Jeg er på Herrens side. Kom til meg alle dere som har syndet. Jeg er på vei til Herren, og kanskje skal jeg gjøre soning for deres synder." (Se 2.Mos. 32:30).

Bibelen sier at dette var selve årsaken til at Gud ikke tillot Moses å komme inn i det Lovede Land. Moses representerte Guds natur, karakter og herlighet på feil måte. Og Herren sa til sin hellige, ydmyke, dyrebare tjener: "... fordi dere syndet mot meg blant Israels barn ... og ikke helliget meg blant Israels barn ... skal du ikke komme inn i det land som jeg gir Israels barn." (5.Mos. 32:51-52).

Så alvorlig ser Herren på det å representere ham på feil måte. Moses representerte ikke Gud i hans fylde, som en Far som sukrer sin vrede med nåde. Og det gjorde at Moses ikke kom inn i Løfteslandet. Herren påpekte: "Dere helliget meg ikke blant Israels barn." (32:51).

Peter tar for seg dette temaet når han skriver: "Hellige Kristus som Herre i deres hjerter. Vær alltid beredt til å forsvare dere for enhver som krever dere til regnskap for det håp som bor i dere! Men gjør det i ydmykhet og med frykt." (1.Pet. 3:14-16). Hva er det egentlig Peter sier?

For å si det ganske enkelt: "Ikke representere Gud på feil måte i deres hjerter." Med andre ord: "La det som har med Guds karakter å gjøre, få falle på plass i deres hjerter en gang for alle." Dette er den eneste måten vi kan få et fundament for vårt håp på. Du skjønner, dersom vi ikke vet hvordan Gud reagerer overfor sine barn både i medgjørlige og i opprørske tider, hvordan kan vi da dele ham med andre på en sannferdig måte? Da vil vi bare presentere ham som en krevende dommer, fordi vi ikke kjenner ham som en kjærlig Far.

"Det håp som bor i dere," sier Peter i 3:15. Med det mener han: "Grunnlaget for ditt håp er at du har hatt en erfaring med Herren. Du har sviktet ham på verste måte. Du har reist en gullkalv i ditt liv. Men så har du kommet tilbake til klippen. Du gjemte deg i kløften hvor du opplevde hans beskyttende hånd. Og du smakte hans tilgivelse, barmhjertighet og kjærlighet. Han førte deg tilbake til sin kjærlige favn. Og han har gjenopprettet deg og fått deg til å vokse i ham. Nå kjenner du ikke bare Gud som en hellig Gud, men også som en barmhjertig Far."

"La nå denne sanne åpenbaring av Guds herlige vesen få slå rot i ditt hjerte. Det er selve grunnlaget for ditt håp. Du vet at dersom du noensinne blir overrumplet av synd, så trenger du ikke flykte fra Gud. Og du trenger ikke leve i skyldfølelse. Du kan vende tilbake i anger og bot og skjule deg i klippen. Der vil du finne all den nåde og kjærlighet du trenger."

Så hva var den største åpenbaringen Gud ga Moses om seg selv? Hvilken sannhet om ham er det vi skal hellige i våre hjerter? Det er denne:

"Og Herren sa til Moses: ... hold deg så ferdig til i morgen tidlig! Da skal du stige opp på Sinai berg ... Og Herren steg ned i skyen og stilte seg der hos ham og ropte ut Herrens navn. Herren gikk forbi hans ansikt og ropte: Herren Herren er en barmhjertig og nådig Gud, langmodig og rik på nåde og sannhet. Han lar miskunn være i tusen ledd. Han forlater misgjerning og overtredelser og synd. Men han lar ikke den skyldige være ustraffet." (2.Mos. 34:1-2,5-7).

Dette var den største åpenbaringen, det fulle bilde av hvem Gud er. Herren sa til Moses: "Kom opp til denne klippen i morgen tidlig. Da vil jeg gi deg et håp som vil bevare deg. Jeg vil vise deg mitt hjerte slik du aldri har sett det før." Og hva var Guds hjerte? Hvilken "herlighet" var de Moses ba om fra Herren?

Det er denne herligheten: En Gud som er "Barmhjertig og nådig, langmodig og rik på nåde og sannhet, som lar miskunnhet være i tusen ledd, som tilgir misgjerninger og overtredelser og synder, og som ikke lar den skyldige være ustraffet."

Det er Kristus som er den fulle åpenbaring av denne herligheten. Alt det som er i Faderen er virkelig legemliggjort i Sønnen. Og Jesus ble sendt til jorden for å bringe denne herligheten til oss. På Mose tid var selvfølgelig ikke Kristus født enda, selv om han var i Gud. Allikevel ser vi her at alt Gud erklærer om sin egen natur er legemliggjort i Jesus. Kristus er nådig og barmhjertig, full av nåde og sannhet, ren og rettferdig, og tilgir synder.

Nå vil du kanskje spørre: "Hva med det siste verset? Gud sier at han ikke lar den skyldige være ustraffet. Hvordan kan dette ha seg, dersom han er nådig og tilgir?" Verset sier: "Han lar ikke den skyldige være ustraffet. Han hjemsøker fedres misgjerning på barn og på barnebarn, på dem i tredje og på dem i fjerde ledd." (34:7).

Gud sier i hovedsak: "Her er min herlighet: Jeg tilbyr deg nåde, barmhjertighet, kjærlighet og tilgivelse i overflod. Men dersom du avslår dette tilbudet om herlighet - dersom du forherder ditt hjerte, elsker din synd, og nekter å løpe tilbake til meg - dersom du ikke raskt omvender deg og stoler på mine paktsløfter om å bevare deg - da er du skyldig i den verste synd av dem alle. Da har du forkastet meg. Du har vendt deg bort fra min kjærlige favn."

Faktum er at det ikke finnes noen legedom utenfor Jesu kjærlige favn. Du kan vitne om at du har et intimt forhold til Herren, om at du ber mye, at du mottar mektige åpenbaringer. Men har du "helliget Kristus i ditt hjerte"? Kjenner du håpet om hans overflod av nåde i tider med nederlag og opprør? Kan du tale om dette håpet til enhver som spør deg? Kan du vitne om at du har blitt gjenopprettet av Jesus etter at du har bøyd kne for en gullkalv? Kan du gi andre det samme håp om at de kan løpe til Kristus akkurat slik du gjorde det?

Du kan lure: Hva skjer med troende som er tilbøyelige til å synde og som får tak på denne åpenbaringen av Kristus i sin overflod av herlighet? Dersom de mottar hans nåde og blir

---

gjenopprettet, vil de da fortsette i synd? Vil denne åpenbaringen av hans overflods kjærlighet få dem til å ta lett på synden?

Vi trenger bare å se Mose reaksjon på denne vidunderlige åpenbaringen. Det denne mannen gjorde etterpå gjør sterkt inntrykk på min sjel: "Og Moses bøyd seg straks til jorden og tilbad, og han sa: Herre, dersom jeg har funnet nåde for dine øyne, så gå med oss, Herre. For vel er det et hårdnakket folk. Men du vil jo tilgi oss vår misgjerning og vår synd og gjøre oss til din eiendom." (2.Mos. 34:8-9).

Moses falt snart på sitt ansikt i tilbedelse. Han hadde fått en mektig visjon av Guds utrolige nåde og kjærlighet. Og nå steg det opp i ham en fornyet hunger etter Herrens nærvær. Plutselig var det et sterkt rop i hans hjerte etter tilgivelse. Og han begynte fritt å innrømme sine synder og gå i forbønn for folket.

Hva forårsaket denne endringen? Det var åpenbaringen av Guds barmhjertighet. Det var en mektig sannhet som ble åpenbart om Faderens kjærlige hjerte. Moses visste at han var tilgitt. Jeg undrer meg på om han senere spurte seg selv: "Hvorfor dro jeg ikke Aron stille tilside for å konfrontere ham med hans synd? Hvorfor dro jeg sverdet så raskt? Å, om jeg bare hadde hatt denne åpenbaringen av Guds herlighet!"

Slik svarte Herren på Mose rop: "Se, jeg vil gjøre en pakt: For hele ditt folks øyne vil jeg gjøre underfulle ting, slikt som det ikke har vært maken til på hele jorden eller hos noe folkeslag. Og hele det folket som du lever iblant, skal se Herrens gjerning, hvor forferdelig den er, den som jeg vil gjøre for deg." (34:10). Den originale hebraiske teksten i denne siste setningen sier: "Det er virkelig Guds frykt jeg vil legge ned i dere." (Helen Spurrell).

Gud sa: "Dine beste dager ligger foran deg, Moses. Jeg kommer til å utføre mirakler midt iblant mitt folk. Og det jeg gjør vil legge en hellig frykt ned i dere og dem omkring dere." Eller sagt enkelt, åpenbaringen av Guds herlighet vil skape gudsfrykt.

Kjære hellige, la denne åpenbaringen av Guds barmhjertighet hellige ditt hjerte. Du kan bli forsikret gjennom Mose eksempel at det ikke vil lede til synd. Nei, dersom du i sannhet godtar Herrens overflods kjærlighet, så vil det føre deg til tilbedelse. Du vil be: "Herre, hva slags Gud er du som elsker meg på tross av mine nederlag? Hva slags Gud ville først finne meg i min synd og så føre meg tilbake til kløften i klippen? Å, hvilken Gud jeg tjener. Jeg vil at verden skal få høre om deg!"